sportul Magazin

SUEDEZII ŞI RUGBY-UL

Cinci minute cu Jan Björk, preşedintele Federaţiei suedeze de rugby

În aceste zile, Suedia are o aniversare sportivă. Dar nu este vorba de hochei pe gheaţă, de schi, de fotbal sau de un alt sport, în care această ţară nordică şi-a cîştigat galoane în arena internaţională. Este sărbătorit... rugby-ul, un sport care părea să nu-i intereseze prea mult pe suedezi, despre existenţa căruia, pe aceste meleaguri, se auzise foarte puţin.

Dar, iată că un oaspete suedez al litoralului nostru, *Jan Björk*, ne-a pus la dispoziţie o serie de date interesante în legătură cu rugby-ul suedez, care împlineşte 40 de ani de existenţă. Întîmplarea făcuse să ne întîlnim chiar cu preşedintele Federaţiei suedeze de rugby. Deşi a ţinut să precizeze că este un vilegiaturist anonim, aflat în vacanţă, dl. *Jan Björk* ne-a oferit cîteva date despre rugby-ul suedez, despre aniversarea sa.

— *Actul de naştere avea să fie semnat în vara lui 1931, o dată cu primul meci de rugby ce s-a disputat în Suedia, eroii lui fiind echipele a două crucişătoare engleze. Acest sport bărbătesc a plăcut şi, încet, încet, a început să facă prozeliţi. În momentul de faţă, în Suedia există numeroase formaţii de rugby, afiliate şi neafiliate la federaţie. Din rîndul primelor, au fost alcătuite două eşaloane valorice, care îşi dispută cu ardoare întîietatea, la meciurile lor asistînd mii de spectatori. Se poate vorbi şi de o activitate internaţională, evident, deocamdată, fără mari pretenţii. La Varşovia, rugbyştii polonezi ne-au învins cu 38—3. Olanda, de asemenea, ne-a întrecut cu un scor mare: 35—3. Dar, aceste rezultate s-au înregistrat în urmă cu doi ani. De-atunci, am progresat mult. Pe danezi i-am învins cu 11—0. Şi poate că am fi în stare să obţinem rezultate onorabile şi în faţa altor formaţii, exceptînd cele de pe insulele britanice, Franţa şi România. Ceea ce nu înseamnă că n-am vrea să jucăm cu ele. N-am avea decît de învăţat. Oricum, sperăm să-i avem cît de curînd ca oaspeţi, în Suedia, pe sportivii unei echipe de rugby din România.*

Vasile PENESCU

FOTOGRAFII ARTISTICE CU SUBIECT SPORTIV PREMIATE

Concomitent cu întrecerile de pe stadioane, a avut loc şi o întrecere între... fotografi, iniţiată de Secţia de propagandă a C.N.E.F.S. şi de revista „Sport", pentru cele mai reuşite imagini cu subiect sportiv.

Premiul I al acestui concurs de fotografii artistice a fost acordat lui ION MIHAICA - Bucureşti — pentru fotografiile: **Dirijorul, Picături de ploaie, Încă un gram de energie, Concert la patru mîini, Stil, Pe fond negru, Maria Alexandru** (portret), **Discipolul diavolului.** ROMEO ONODI - Bucureşti a obţinut premiul II cu fotografia **Se mai întîmplă**, iar AUREL DULA-Petroşani — a primit premiul III, pentru imaginea **Lupta pentru puncte.**

Au fost acordate menţiuni lui Ion Matei (Sinaia), Alexandru Stănică, Paul Romosan şi Teodor Roibu (toţi din Bucureşti).

Învingător la puncte!

Desen de M. OPROIU

CEI TREI BRĂILENI...

A. MIHAI

A. VASILE

C. CUŢOV

Vechiul port dunărean, Brăila, devine tot mai cunoscut ca un permanent izvor de talente pentru boxul de performanţă. O succintă trecere în revistă a activităţii pugilistice brăilene, din ultimii 20 de ani, ne pune în faţă un lung şir de nume cunoscute de iubitorii sportului cu mănuşi din România, **Mircea Dobrescu, Ion Zlătaru, Constantin Dobrescu, Ilie Dragnea, Şerbu Neacşu, Ion Peicin, Ion Covaci, Antoniu Vasile, Calistrat Cuţov, Paul Dobrescu, Aurel Mihai şi, de curînd, Simion Cuţov** sînt boxeri proveniţi din Brăila, care au contribuit, de-a lungul anilor, la creşterea prestigiului boxului românesc în arena internaţională.

În săli micuţe, modeste, deseori dotate cu materiale şi aparatură insuficiente au crescut an de an pugilişti valoroşi. Rivalitatea sportivă dintre pugiliştii brăileni şi cei gălăţeni — care durează de zeci de ani — a contribuit la progresul acestei discipline sportive în cele două porturi dunărene, boxul urcînd aici trepte greu de atins. Cu cinci ani în urmă, lotul naţional de juniori se confunda cu selecţionata similară a regiunii Galaţi. Şi, juniorii au crescut!

La campionatele europene de box, recent încheiate la Madrid, patru boxeri români s-au calificat în finale. Este semnificativ faptul că dintre aceşti patru finalişti, trei s-au iniţiat în tainele boxului la Brăila, Aurel Mihai, Antoniu Vasile şi Calistrat Cuţov, iar cel de-al patrulea, Alec Năstac este... gălăţean. Deci, tot de pe aceste meleaguri...

Iată, pe scurt, drumul parcurs de cei trei pugilişti din Brăila.

AUREL MIHAI: S-a născut la 28 ianuarie 1947. A început să practice boxul la Voinţa Brăila (antrenor Ion Zlătaru), în anul 1964. Primul titlu de campion naţional l-a cucerit în anul 1967, odată cu înfiinţarea categoriei semimuscă. A reeditat performanţa şi în anii 1969, '70 şi '71. Este legitimat la clubul sportiv Farul Constanţa.

ANTONIU VASILE: S-a născut la Brăila, la 27 august 1942. A început să practice boxul la Brăila, în anul 1959. Evoluţia performanţelor sale a fost publicată în ziarul nostru de vineri, la rubrica „Prim plan". A susţinut 257 de meciuri, pierzînd numai 33.

CALISTRAT CUŢOV: S-a născut la 10 octombrie 1948, în comuna Smîrdanul Nou — Brăila. A pus pentru prima oară mănuşile în mîini în anul 1964, la P.A.L. Brăila, sub îndrumarea lui Gheorghe Bobinaru. Campion naţional de juniori în 1965. Din anul 1967 este legitimat la clubul Dinamo şi este pregătit de C. Dumitrescu. Campion naţional de seniori la categoria semiuşoară în anii 1968 şi 69. În 1970 a devenit campion la categoria uşoară. Pe plan internaţional a realizat următoarele succese: medalia de bronz la J.O. din Mexic, campion european în 1969, medalia de argint în 1971. A susţinut 137 de meciuri din care a pierdut 22.

Performanţa pugiliştilor din Brăila — unică în istoria boxului românesc — ne-a inspirat aceste rînduri ce se vor un stimulent pentru tinerii din Brăila (ca şi din alte oraşe), care au îmbrăţişat „arta nobilă".

Mihai TRANCA

Reîntîlnire (pe gazon) cu foştii jucători ai Petrolului

După meciurile susţinute în compania arbitrilor divizionari din Capitală (în primul meci, 3—1 pentru gazetari, şi 3—3, la revanşă), o selecţionată a ziariştilor sportivi a întîlnit, cu cîteva zile în urmă la Ploieşti, echipa foştilor jucători ai Petrolului, din anii cînd echipa petrolistă a cîştigat titlurile de campioană a ţării. Deşi anii au trecut, Pahonţu, Marinescu, Neacşu sau Marin Marcel au arătat multe din calităţile care i-au făcut cunoscuţi. În acest meci victoria a revenit petroliştilor cu 3—1 (0—1). Iată formaţia (acum de olds-boy) Petrolul Maroşi — Pahonţu (Drăguiescu), Fronea, N. Marinescu, Topşa (Cristache), I. Neacşu, Marin Marcel (Pahonţu), Rînceanu, Bădulescu, Babone, George Marin (AL. C.).

JOE FRAZIER DE 12 ORI K. O.

Turneul european al orchestrei de rock „The Knockouts", avînd ca dirijor şi interpret principal pe Joe Frazier, s-a încheiat dezastruos. Cele 12 reprezentaţii programate în Germania Federală şi Italia s-au soldat cu 12... knockauturi artistice, însoţite de respectivul cortegiu de huiduieli, fluierături şi proteste; asistenţa cerînd banii înapoi, trecînd peste riscul că ei se aflau în buzunarele mai marelui peste campionii de box!

LA PĂDURE...

— Sîtarii au venit şi s-au dus de mult; cocoşii de munte şi-au încheiat nunţile şi, pînă la prepeliţe, mai este o veşnicie... Cam aşa se plîngea amicul meu N. I., tînăr profesor şi vînător începător.

— Ce faci poimîine, duminică? îl întreb.

— Ce să fac... Stau acasă şi-i încurc soţiei treburile...

— Vrei să ieşim cu puştile, pentru cîteva ore? Merge şi Nicu...

— Vreau. Dar ce să facem cu ele. Să tragem la fluturi?

— Lasă asta. Ia-ţi cartuşe cu alice de doi-jumate şi îmbrăcăminte uşoară...

★

Duminică dimineaţa, cînd soarele abia făcuse ochi, şi cu încă un prieten, ieşisem binişor din oraş. Era răcoare. Dinspre pădurea spre care grăbeam adia jilavă o boare ce purta miros amar de frunză. Amicul meu inspira lung şi lacom aerul proaspăt pe care apoi parcă nu l-ar mai fi scos din plămîni.

— Nu fi lacom, că-ţi destul aer în pădure... l-am tachinat eu.

— El îşi face provizii, pentru orice eventualitate... a intervenit Nicu.

— Ei, dacă inspiri adînc şi lung aer curat, aşa cum fac eu, numai de 15 ori în fiecare dimineaţă, îţi prelungeşti viaţa cu cel puţin 10 ani, mi-a răspuns profesorul, cu toată seriozitatea.

Dar am ajuns la pădure şi n-a mai continuat. Am făcut un plan de bătaie.

— Eu merg pe drumeagul ăsta, tu pe celălalt, iar profesorul pe cel care se vede colo... Sînt paralele şi străbat pădurea de la un capăt la altul, i-am instruit eu. Tragem numai la ciori grive şi la coţofene. Ştiţi care-s ciorile grive? Cele care au doar coada şi aripile negre. Încolo sînt gri, de parcă ar fi îmbrăcate într-un sarafan. Speriate, au să zboare de la unul la altul. La coţofene trageţi mult înainte. În zbor lansat ele prind peste 70 km/h.

Şi am pornit... Nu după multă vreme, aud două focuri trase grăbit. Scăpată, zic, şi nu greşesc: „stimulată" de focurile profesorului, coţofana a mai provocat două focuri la Nicu — tot alături şi îmi venea săgeată din stînga. Am împuşcat-o cu un foc. Pe a doua însă le-am „trimis-o" eu lor. Trăsesem mult în urma ei...

După un ceas şi ceva făceam, în celălalt capăt al pădurii, un binemeritat popas şi ne explicam reciproc cauzele obiective datorită cărora am tras focuri în vînt. Apoi am pornit iar înapoi pe alt itinerar. Şi lucrurile s-au desfăşurat la fel. Spre prînz aveam fiecare cartuşiera goală iar din pădure lipseau 23 de coţofene şi ciori grive.

— Am făcut lucru bun... se bucură profesorul. Încă o zi ca asta şi ne-am îndeplinit sarcina de combatere a dăunătorilor vînatului pe care o avem pe anul ăsta... Am scăpat pădurea de atîtea hoaţe de cuiburi. Astea prăpădesc acum puii păsărilor cîntătoare, ale prepelitelor, potîrnichilor şi fazanilor, adaug eu.

— Şi pe urmă aerul curat, mişcarea, buchetul de flori de pădure pe care ai să-l duci soţiei...

La despărţire, n-am stabilit nimic pentru duminica următoare. Se înţelegea de la sine: la pădure!...

Ilie CARCIU

— Nu trageeee!!!

Desen de S. NOVAC

STADIONUL VĂZUT DE...

Şeful de S.G.L.: spaţiu ocupat duminica!

UN matematician: dreptunghi privit pătrat de neveste!

UN poet: parcul întîlnirilor neamoroase!

UN bijutier: inel de... beton!

UN meteorolog: cîteodată, pierdere de timp... probabil!

O telefonistă: 1—4—2—4 sau 1—4—3—3!

Radu POP

DICŢIONAR

BARA — una care stă de lemn

DOCTOR — Omul de bază al echipei, în deplasare.

GOLURI — Un fel de „lipsuri" care nu sînt criticate niciodată.

HUIDUIELI — Aplauze în sens invers.

NOROC — Ajutor de portar.

RATARE — Efectul defectelor

SCOR — Cea mai scurtă cronică de meci.

C. Dem. NEGREA

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

Cînd bunicii făceau Sport...

— IUNIE —

1871 • „ŞCOALA DE GIMNASTICĂ". „Subsemnatul, cu onoare înştiinţez pe toţi domnii părinţi de familii, directori de pensionate, instructori etc., că am înfiinţat acum o şcoală de gimnastică pentru copii de ambele sexe. Preţul pentru un şcolar — un galben pe lună".

Anunţul de mai sus, apărut în numărul din 1 iunie 1871 al ziarului „Românul", era semnat de G. Moceanu, părintele gimnasticii româneşti.

• ÎNDEMN TURISTIC: „Acum cînd căldurile au început şi fiecare, mai ales cel de o sănătate delicată, caută a-şi regenera sîngele şi forţele prin schimbarea de aer şi temperatură, credem a ne îndeplini o datorie atrăgînd atenţia publicului asupra frumoaselor poziţiuni şi salubrului aer ce au munţii noştri. Multe sînt localităţile în aceşti munţi pitoreşti unde cineva poate afla un refugiu în timpul verii spre a respira aerul balsamic şi a-şi cura sănătatea".

Cititori de azi, urmaţi îndemnul apărut în ziarul „Presa" din 10 iunie 1871!...

1896 • SERBARE CÎMPENEASCĂ. „Mîine seară, simbătă, va avea loc în Parcul Bragadiru, o mare serbare cîmpenească în folosul policlinicii din str. Armenească. Programul este foarte variat şi atractiv", cuprinzînd printre altele „jocuri gimnastice, dansuri naţionale executate de Moceanu şi elevii săi (şi concursuri de) popice cu premii".

„Universul" din 15/27 iunie 1896.

1921 • POLISPORTIVE. „Revista automobilă" anunţă în nr. 6/1921 că **„duminică 19 şi luni 20 iunie au avut loc două mari concursuri de atletism la care au luat parte atleţii din Ardeal şi Banat, precum şi 2 mari meciuri de box între amatori bucureşteni bine cunoscuţi. Duminică 19 iunie la orele 4 d.a. a avut loc un mare meci" de fotbal „între cele mai tari echipe": Chinezul — Braşovia: 3—1.**

„Viaţa sportivă" ne oferă în nr. 9—10/1921, amănunte în plus despre această întîlnire: **„O mulţime de spectatori curioşi de a vedea un meci" atît de important, „umplea terenul cu mult înainte de începerea jocului". Jucătorii care s-au remarcat nu-i pot spune necunoscîndu-le numele** (n.n.: ?!?...)

1946 • URMĂRILE RĂZBOIULUI: **„România, ţara fără stadioane! Avem nevoie de un stadion la Bucureşti. Reconstrucţia A.N.E.F.-ului o necesitate!".**

(„Sportul popular" din 18 iunie 1946).

Documentar de Dorin ŞTEFLEA

RECENZII

O carte de medicină pentru cercetători şi practicieni *)

Explorarea fiziologică şi biomedicală a căpătat o anvergură uriaşă şi — legat de ea — s-a dezvoltat vertiginos igiena vieţii. Căile de acces ale bolii sînt tot mai mult barate de **investigaţie şi profilaxie.**

În acest context general de orientare se înscrie şi una dintre ramurile cele mai tinere ale medicinii, cea care şi-a propus drept obiect de studiu individul cel mai sănătos în aparenţă, sportivul.

Dovada ne-o face amplul volum apărut sub îngrijirea editurii „Stadion" — **„Elemente de investigaţie în medicina sportivă"** — o monografie care adună între coperţile sale rodul cercetărilor laborioase ale specialiştilor români şi sinteza unei uriaşe bibliografii mondiale.

Sub coordonarea dr. **I. Drăgan**, directorul Centrului de medicină sportivă, un colectiv erudit şi harnic a oferit tiparului o lucrare care îşi făcuse simţită de mult absenţa. Cartea prezintă tot ceea ce este modern, de ultimă oră, în domeniul cercetării medico-sportive. Sînt arătate pe larg metodele de investigaţie şi tehnicile de explorare a tuturor sistemelor, aparatelor şi organelor corpului omenesc. Şi cu toate că ele se referă la tipul uman sportiv, cadrul lucrării depăşeşte această arie, devenind — prin complexitatea ei — adaptabilă unei sfere mult mai largi şi utilă — în acest fel — oricărui medic care se interesează de problema investigaţiei. De altfel, sondajul de librărie, ca şi numeroasele cereri, adresate personal autorilor cărţii, ne-a demonstrat acest fapt şi anume că „Elementele de investigaţie în medicina sportivă" au interesat în măsură egală pe fiziologi, cardiologi, hepatologi, endocrinologi, neuro-psihiatri, prin uriaşul volum informaţional pe care îl oferă şi care este absolut necesar atît cercetătorului cît şi clinicianului.

La elaborarea lucrării au colaborat: **dr. R. Barbu, dr. D. D. Beloiu, prof. dr. V. Ciobanu, prof. dr. A. Demeter, dr. A. Dorizzo, dr. I. Drăgan, dr. Carmen Dumitru dr. B. Fotiade, biochimist Gh. Haralambie, prof. dr. A. Iliescu, conf. dr. V. Neştianu, dr. S. Papadopol, dr. Edith Petruţ, dr. T. Pop, dr. Ileana Venera Seiceanu, dr. A. Szögy, dr. V. Ştefănescu, conf. dr. V. Stroescu, psiholog Fl. Vlădescu, dr. N. R. Zamfirescu, dr. M. Zălaru.**

Valeriu CHIOSE

*) „Elemente de investigaţie în medicina sportivă"; Editura „Stadion"; 364 pagini, 16 lei.

RĂSPUNDE ION FOSTĂU

VASILE HAVIA, BRAŞOV. Vă mulţumesc pentru ilustrata şi salutările pe care mi le trimiteţi de pe litoral. Îmi pare rău că, din cauza fotbalului, nu vă tihneşte concediul! Vă frămîntă drama echipei Metrom, aruncată în divizia C prin victoriile (dv. spuneţi: neaşteptate; eu aş spune, dimpotrivă: aşteptate!) obţinute, în deplasare, de Ştiinţa Bacău în faţa lui C.F.R. Paşcani, şi Politehnica Galaţi, la Brăila, în meciul cu Progresul. Şi ne întrebaţi, cu tlic, care au fost rezultatele din tur, pe teren propriu, ale Ştiinţei Bacău şi Politehnicii Galaţi, în jocurile respective. Iată-le: Ştiinţa Bacău — C.F.R. Paşcani 1—1, Politehnica Galaţi — Progresul 0—0. Dar cei în cauză ne pot servi o replică necruţătoare: criticăm mereu echipele că nu ştiu să cîştige în deplasare, şi atunci cînd ŞTIU, ne supărăm?

GH. SĂLĂJAN şi N. NIEDERKORM ARAD. 1) Traseul este minunat ca peisaj, iar ruta e asfaltată. 2) Nu mă îndoiesc că doi tineri ambiţioşi şi, mai ales, bine clădiţi (conform parametrilor fizici, pe care ni-i indicaţi) vor absolvi cu succes acest traseu: Arad — Cluj — Vatra Dornei — Piatra Neamţ — Galaţi — Constanţa — Bucureşti — Craiova — Lugoj — Arad. Dacă aveţi biciclete de oraş, se pot rula zilnic 60—70 km, iar pe semicurse, în jurul a 100 km. Evitaţi, pe cît posibil, lichidele în alimentaţie şi nu vă scăldaţi în rîuri (apa rece, după efort, este contraindicată). Vă urăm succes şi aşteptăm veşti de pe traseu!

CONSTANTIN PĂTRAŞCU, PLOIEŞTI. Faimosul 9—0 al Petrolului, asupra U.T.A.-ei, a fost realizat la 7 octombrie 1956, pe stadionul „23 August" din Capitală. La arădeni au jucat atunci, printre alţii, Petschovschi, Farmati, Serfözö etc. Şi totuşi!

V. MATEESCU, BUCUREŞTI. Am reţinut din comentariul dv. rimat strofa potrivitoare la Rapid: **Îi mai rămîne — acum speranţa / Ca să cîştige la Constanţa / Şi să se aşeze pe-un loc doi / Deşi o ştie ca şi noi /**

Că Badea, Kallo sau Tănase / Pot s-o arunce — acum pe... şase! / În orice caz, Rapidu-i tare, / Nu intră în... retrogradare / De asta sigur o să scapă / Căci nu mai sînt alte etape!

N. ALOMAN, BUCUREŞTI. Am apreciat poezia dv. intitulată **„Tamango"**. Ea va vedea, deci, lumina tiparului. Cînd? Asta depinde de... Tamango, de argumentele pe care le va aduce el într-un viitor meci al naţionalei, în favoarea poeziei dv. Prilejul cel mai apropiat la Helsinki, în partida cu Finlanda.

EUGEN COSMA, BAIA MARE. Nu sînteţi primul — şi probabil nici ultimul! — care ne cereţi să vă arătăm drumul ce duce spre microfonul postului de radio, spre rolul de crainic sportiv. Scrisorile cu un asemenea conţinut trebuie îndreptate spre destinaţia lor firească: Radiodifuziunea. Şi vor primi, desigur, un răspuns, chiar dacă nu există şi acolo un... Ion Poştaşu. Oricum, este bine să ştiţi două lucruri (dv şi alţii): 1. Numărul celor care visează să devină crainici sportivi a ajuns de ordinul miilor. 2. Treaba nu este atît de simplă, cum li se pare unora. Nu este de-ajuns să vorbeşti repede. Dacă aceasta ar fi fost singura condiţie, de mult le-aş fi luat locul lui Ion Ghiţulescu şi celorlalţi!

C.S. CRAIOVA. Vă gîndeaţi la o poezie dedicată Federaţiei române de fotbal, dar priviţi lucrurile în felul următor:

„A scrie poezie, nu poţi întotdeauna.

Poţi scrie cînd apare, de după dealuri, luna".

În seara cînd v-aţi aşezat la scris, probabil că n-a apărut. Ghinionul dv şi norocul nostru!

Ilustraţii: N. CLAUDIU

de la GRANITUL în ECHIPA NAŢIONALĂ, din ECHIPA NAŢIONALĂ la... GRANITUL!

• Marin Voinea îşi pregăteşte retragerea • Ce a fost noroc şi ce a fost muncă într-o carieră fără egal... • „Eu am refuzat să mă întorc la Progresul. Mă duruse prea tare prima plecare"...

Nici nu ştiu cum am ajuns, căutînd poate altceva, la unul din meciurile campionatului intern al Bucureştiului. Juca „Granitul", şi „optarul" ei mi s-a părut o figură cunoscută. L-am urmărit cîteva clipe bune, apoi m-am dumirit: Marin Voinea, **jucătorul de altădată al Progresului şi al echipei naţionale, „omul de la Madrid", una dintre cele mai neaşteptate cariere din fotbalul românesc, realizînd în răstimp de cîţiva ani incredibilul traseu Granitul — Progresul — echipa naţională — Granitul.**

La 36 de ani, Voinea-Cărămidă — „aşa-mi zic cunoscuţii, de ce să mă supăr, dacă echipa asta a fost cîndva a fabricii de cărămidă?!" — nu se lasă, mai joacă, şi nu joacă rău, e golgeter.

În rest, în viaţa de dincolo de gazon, Marin Voinea, dispecerul atelierului mecanic de la „Granitul", e un om cuminte şi respectat, părinte a doi copii, un băiat şi o fată...

Îl întreb cum îşi explică ascensiunea sa aproape miraculoasă — în 1961 la Granitul, în 1962 în „naţionala" —, apoi căderea lui bruscă, poate nedreaptă...

— Cum am ajuns la Progresul ştiu: prin ambiţia de a face ceva, de a nu rămîne mai prejos decît celelalte glorii sportive ale Pantelimonului, decît Dinulescu, decît Ioniţă... Toată viaţa mi-a plăcut să trudesc, să izbutesc prin mine, n-am linguşit pe nimeni niciodată.

— Cum îţi explici simpatia deosebită pe care ţi-a arătat-o Teaşcă, pe vremea căruia ai jucat de trei ori în echipa naţională?

Ridică din umeri şi pare abătut, pare trist.

— Nimeni nu mi-a arătat niciodată vreo simpatie ieşită din comun. Nici Teaşcă, nici altcineva. Am jucat bine cu Marocul, cînd am marcat două goluri, m-am menţinut în echipă la acel 2—3 cu R.D. Germană, am plătit destul, zău, aşa, pentru 0—6 de la Madrid!

— Te-a durut mult înfrîngerea de la Madrid?

Mă priveşte în ochi, mă priveşte cu resemnare, cu înţelepciunea celui ce ştie mult mai multe decît spune:

— Acolo, după meci, în drum spre vestiare, am simţit că nu voi mai juca niciodată în „naţională"...

...O fată cu „loz în plic". Voinea refuză cu gestul unui om care n-are prea mare încredere în noroc.

— Cum a fost cu plecarea de la Progresul?

— Iubeam echipa aceasta, ca ochii din cap, o iubeam, că acolo mă lansasem... Într-o zi după antrenament, în '64 era, înaintea meciului cu Craiova, Ozon, care abia venise antrenor, ne-a spus mie, lui Oaidă, lui Mîndru şi lui Mafteuţă: „voi veniţi miercuri dimineaţă mai devreme". Pentru ce? — am întrebat într-o doară. „Pentru dezlegări... Întîlnim lotul". Oaidă a început să plîngă, iar eu am rămas pironit cu ochii pe Ozon, omul care-mi dăduse pasele de gol în meciul cu Marocul, jucător care-şi încheiase cariera la o vîrstă mult mai înaintată decît a noastră...

— Ce s-a întîmplat mai departe?

— Ce să se întîmple? Ne-au chemat înapoi. Oaidă s-a dus şi a mai jucat doi ani, ca în vremurile bune. Eu am refuzat, mă duruse prea tare prima plecare...

Din nou tăcere, o tăcere care-mi prinde bine, ca să gîndesc întrebarea următoare, o întrebare ce-mi stă de mult pe buze:

— Marin Voinea, aş vrea să aud din gura dumitale: ai fost un norocos sau un ghinionist?

— Ce să răspund?!

— Ştiu eu, ce vrei...

Rîde. Apoi:

— Ei bine, am avut noroc. Dacă celălalt Voinea, Florică, nu s-ar fi operat de apendicită tocmai atunci, n-aş fi jucat probabil niciodată în echipa naţională...

★

Discutăm de multe minute. Am parcurs anul de la Siderurgistul, şederea la Metalul, am revenit la Progresul şi acum sîntem din nou la „Granitul", la grupa de copii pe care o pregăteşte, la meciurile de azi...

— Cît ai să mai joci? — îi întreb pe neaşteptate.

Cade pe gînduri:

— Am să mă las cît mai tîrziu cu putinţă. Am să joc oriunde, pe orice teren, cu orice fel de echipament... Dacă am făcut ceva în fotbal, mai mult sau mai puţin decît alţii, atunci tot ceea ce am făcut a fost din dragoste pentru minge, pentru tribune, pentru gol. De aceea mă despart atît de greu de ele...

Ovidiu IOANIŢOAIA